

„KRIST – BOŽJA SILA I BOŽJA MUDROST“

U predhodna dva članka dotakli smo se ukratko osnovnih stvari vezanih za dobru vijest ili evanđelje. Ustvrdili smo da ta poruka dolazi od Boga zahvaljujući Isusu Kristu, jer “jedan je Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovjek Isus Krist” (1. Timoteju 2,5), “Božja sila i Božja mudrost” (1. Korinćanima 1,24). Glavna stvar koja nam se nameće u ovim stihovima jest, kako da promatramo Krista. Svjedoci smo toga da ljudi promatraju Krista na razne načine, ali ono što nas zanima, je način na koji nam ga otkriva Božja riječ, jer “riječ Gospodnja ostaje dovijeka, a ta riječ jest evanđelje” (1. Petrova 1,25). Vjerom u Božju riječ i gajenjem iste u srcu, svakom čovjeku je omogućen vječni život, “a ovo je vječni život: da POZNAJU tebe, jedinog istinskog Boga i onoga koga si poslao – Isusa Krista” (Ivan 17,3). Imati pravilnu predstavu i spoznaju o Bogu i Isusu Kristu, te ih promatrati vjerom na pravi način, je suština našeg spasenja i stoga ćemo sljedećih nekoliko članaka posvetiti ovoj temi.

Proučavanje ove teme ćemo započeti stihovima koji su velikoj većini vrlo dobro poznati iz 1. poglavlja Ivanovog evanđelja:

„U početku bijaše Riječ, i Riječ bijaše sa Bogom, i Riječ bijaše Bog. Ona u početku bijaše sa Bogom. Sve po njoj postade i bez nje ne postade ništa što je postalo. U njoj bijaše život, i život bijaše svjetlo ljudima.“ (Ivan 1,1:4)

Nekoliko stihova dalje pisac nam još detaljnije otkriva tko je ta Riječ:

„Riječ tijelom postade, i nastani se među nama. I vidjesmo slavu njegovu, slavu kao JEDINOROĐENA od Oca, puna milosti i istine.“ (Ivan 1,1:14)

Gotovo svi ćemo se složiti da Ivan u ovim stihovima govori o Isusu Kristu kojeg oslovljava sa Riječ. Pismo nam otkriva da je ta Riječ u početku stvaranja bila sa Bogom (grč. Theos), a također da je i ta Riječ bila Bog (grč. Theos). Ovi tekstovi nam jasno otkrivaju postojanje Boga Oca i postojanje jedinorođenog od Oca, njegovog sina Isusa Krista, koji je po svojoj prirodi također Bog. Kada ne bi u Pismu postojao više niti jedan tekst koji govori o Kristu na ovaj način, ovo bi bilo sasvim dovoljno, da shvatimo da je Krist po svojoj prirodi Bog, jer nam Pismo upravo tako svjedoči.

Sljedeći stihovi koje ćemo uzeti u razmatranje nalaze se u poslanici Hebrejima 1. poglavlje. Analizirat ćemo glavnu misao koja se proteže kroz cijelo poglavlje.

Na početku prvog stiha se najprije susrećemo sa “Bogom” (Bogom Ocem), koji govori čovječanstvu, koji “progovori ocima po prorocima”, a “u ovim posljednjim danima progovori nama po Sinu (Isusu Kristu)”. U nastavku nam se spominju zajedno Otac i Sin: “kojega postavi (Bog Otac) baštinikom svega, po kojemu i sazda svjetove (Bog Otac).”

Sljedeći stih nam opisuje Sina ovim riječima: “On, koji je odsjaj slave (Očeva) i otisak bića (Očeva) njegova te sve nosi riječju sile svoje, pošto kroz sebe izvrši očišćenje grijeha naših, sjede zdesna Veličanstvu u visinama;”. Ovdje nam se jasno govori da je Kristova priroda na nebu bila priroda Boga. On je u svojoj ličnosti i u svojoj suštini, pravi odraz i karakter suštine Boga. To znači da je Kristova priroda na nebu prije nego je došao na zemlju, bila suština same Božije prirode.

Zato o njemu stoji napisano, da On “postade toliko vrsniji od anđelā koliko je uzvišenije od njih baštiniio ime”. To uzvišeno ime je ime “Bog”, koje Otac, kao što se to vidi iz 8. stiha daje Sinu: “Ali za Sina (Otac kaže): Prijestolje je tvoje, BOŽE, u vijek vijeka; žezlo pravednosti žezlo je tvojega kraljevstva.” On je dakle “toliko” silniji od anđela, koliko je Bog silniji od njih. To je glavni razlog zašto On ima uzvišeno ime, ime koje izražava ono što je On po svojoj prirodi. Ovo ime je On “naslijedio”, te mu ono nije pozajmljeno. Prirodno je da nitko ne može naslijediti neko drugo ime, nego samo ime svoga oca. Ime Krista, koje je uzvišenije od imena anđela, prema tome je ime Oca; a ime Oca je Bog. Ime koje je Sin naslijedio također je Bog. Ovo ime, koje je uzvišenije od imena anđela, On nosi, jer je utoliko silniji od anđela. Pošto je to ime Bog, Krist je toliko silniji od anđela, koliko je Otac silniji od anđela.

Zatim se Pismo zadržava na Kristovom položaju i prirodi, koliko je ona veća od prirode anđela: „Jer kome je od anđela ikad rekao: „Ti si Sin moj, ja te danas RODIH? I opet: Ja ću njemu biti Otac, a on će meni biti Sin?“. U ovome leži misao o uzvišenijem imenu, koje je razmatrano u prethodnom stihu.

Jer pošto je On Sin Božji, a Bog njegov Otac, On je „naslijedio“ ime Oca, koje je Bog i koje je utoliko više od imena anđela, koliko je Bog viši od njih. Ova misao se nastavlja dalje: „I opet, kad uvede PRVOROĐENCA u svijet, reče: I neka mu se poklone svi anđeli Božji“. On je utoliko viši od anđela, da mu se anđeli klanjaju, i to po Božjoj volji, jer je On po prirodi Bog. Ogromna razlika između Krista i anđela se naglašava: „I za anđele govori: Koji anđele svoje čini vjetrovima i službenike svoje plamenom ognjenim. Ali za Sina: Prijestolje je tvoje, Bože, u vijek vijeka; žezlo pravednosti žezlo je tvojega kraljevstva“. (Ps.

45, 6). A Pavao zatim nastavlja o Ocu koji kaže Sinu: „Ti u početku, Gospodine, zemlju utemelji, i nebesa su djela ruku tvojih. Ona će propasti, a ti ostaješ, i sve će kao haljina ostarjeti. I kao plašt ćeš ih smotati, i bit će promijenjeni. A ti si isti, i godine tvoje minuti neće.“ Obratimo pažnju na kontrast u ovim stihovima. Ovdje nam se također otkriva Kristova priroda. Nebesa će proći, ali On ostaje. Ona će ostarjeti, a godina njegovih neće nestati. Nebesa se mijenjaju, On ostaje uvijek isti. To jasno pokazuje da je On Bog, i to po prirodi.

Ovaj kontrast se još više ističe u sljedećem stihu: „Za koga pak od anđelā ikada reče: Sjedi mi zdesna dok ne položim neprijatelje tvoje za podnožje nogama tvojima? Nisu li svi oni službujući duhovi, poslani za službu radi onih koji imaju baštiniti spasenje?“

Prvo poglavlje poslanice Hebrejima otkriva nam dakle Krista kao Boga, višeg od anđela, i to utoliko višeg, koliko je Bog viši od anđela. Ovo poglavlje također pokazuje da Krist nosi ime Bog, jer je On po svojoj prirodi Bog. Njegova priroda je toliko božanska priroda, da je ona izraz Božje suštine. To je Krist, Spasitelj, Duh od Duha i Biće od Bića Boga. Neophodno je razumjeti ovu istinu iz prvog poglavlja poslanice Hebrejima, da bi se razumjela njegova ljudska priroda, koja je otkrivena u drugom poglavlju, a kojom ćemo se baviti u narednim člancima.

Obratimo sada malo pažnju na određene izraze koji se koriste za Krista u stihovima koje smo analizirali. Pismo nam kaže da je Krist „jedinorođeni“, „prvorođeni“ i da ga je Bog Otac „rodio“. Također, iz Pisma je jasno da je On stvarni Sin Božji i kao takav, On je nasljednik i baštinik svega kao i njegov Otac. Činjenica da u Pismu postoje mnogi sinovi Božji, ali razlika „mnogih“ sinova Božjih i „jedinorođenog“ Sina Božijeg, je u tome što su „mnogi“ sinovi Božji taj status stekli stvaranjem i otkupljenjem, a „jedinorođeni“ Sin je taj status stekao „ROĐENJEM“. Najmudriji čovjek na zemlji nam o tome ovako svjedoči:

„Gospod me imao na početku puta svojega, prije davnašnjih svojih djela. Uspostavljena sam odvijeka, od iskona, prije postanka zemlje. RODIH se dok još ne bijaše bezdanā, dok ne bijaše izvorā obilatih vodom. RODIH se prije nego su utemeljene gore, prije brežuljaka, dok još ne bijaše načinio zemlju, ni polja, ni početka prahu svjetskomu.“ (Izreke 8, 22:26)

U ovim stihovima nam Salomon govori o mudrosti Božjoj, a apostol Pavao nam otkriva da je „Božja mudrost“ (1. Kor. 1,24) upravo Isus Krist.

Prorok Mihej nam istu ovu činjenicu otkriva na sljedeći način:

„A ti, Betleheme Efrato, premda si malen među tisućama Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će biti vladar u Izraelu, kojemu su IZLASCI od početka, od vječnih vremena.“ (Mihej 5,2)

Iako nam Pismo ne otkriva detalje vezane za način na koji se Krist rodio ili način na koji je proizašao od Boga, ova činjenica je toliko jasna, da nam jedino preostaje da vjerom prihvatimo ono što nam Bog otkriva. Također nam nije otkriveno u kojem trenutku „vječnih vremena“ se to desilo, ali sa sigurnošću znamo da je Krist od Boga „izašao (rođenjem u vječnost) i došao (rođenjem od žene)“ (Iv 8,42) da nas spasi.

Ipak da ne bi ostali skroz u mraku po ovom pitanju, Gospod se ipak pobrinuo da nam na jedan dojmljiv način prikaže ovu istinu.

Prilikom stvaranja čovjeka Otac se obraća Sinu: „NAČINIMO ČOVJEKA NA SVOJU SLIKU, NAMA SLIČNA, da bude gospodar ribama morskim i pticama nebeskim i stoci i svoj zemlji i svim gmazovima što gmižu po zemlji.

I stvori Bog čovjeka na sliku svoju, na sliku Božju stvori ga, muško i žensko stvori ih.“ (1. Moj 1,26:27)

U drugom poglavlju 1. Mojsijeve Gospod nam detaljnije opisuje proces stvaranja čovjeka „na svoju sliku, nama slična“:

„I Gospod, Bog, načini čovjeka od praha zemaljskoga, i u nosnice mu udahnu dah života; i čovjek posta duša živa...I reče Gospod, Bog: »Nije dobro da čovjek bude sam; načinit ću mu pomoć kao što je on...Tada Gospod, Bog, pusti dubok san na čovjeka te on usnu; i uze jedno od njegovih rebara, a mjesto zatvori mesom. I od rebra što ga uze čovjeku Gospod, Bog, načini ženu pa je dovede čovjeku. A čovjek reče: »Ovo je sada kost od mojih kostiju i tijelo od tijela mojega! Ova će se čovječicom zvati, jer ta je od čovjeka uzeta...i bit će dvoje jedno tijelo.“

Upravo ovom zadivljujućom istinom koja nam otkriva kako je „proizašla“ žena od muškarca, Gospod nam kroz sjenku otkriva „rođenje“ Sina koji je „proizašao“ od Oca. Također, kao što muškarac i žena kao dva ljudska bića čine jedno (u duhu), tako Otac i Sin kao dva božanska Bića čine jedno u Duhu.

Za kraj ovog članka ostaje nam još da vidimo, što je Isus Krist sam za sebe svjedočio dok je hodio ovom zemljom.

Jednom prilikom, kada je bogati mladić došao pred Isusa, zapitao ga je: „Učitelju DOBRI, što da učinim kako bih baštinió život vječni?“. Isus ga je pitao, prije nego što je dao direktan odgovor: „Što me zoveš dobrim? Nitko nije dobar osim jednoga Boga“ (Mk 10,17:18). Što je Isus u suštini htio da kaže ovim riječima? Da li je rekao da On nema prava na ovakvo oslovljavanje? Da li je to bila Njegova spontana skromnost? Da li je htio da kaže da On nije dobar? Nipošto, jer Isus je bio APSOLUTNO DOBAR. Židove koji su Ga stalno vrebali da pronađu greške na Njemu da bi Ga optužili, upitao je odvažno: „Tko će mi od vas dokazati grijeh?“ (Iv 8,46). U cijelom židovskom narodu nije bilo nijednoga koji Ga je ikad vidio ili čuo da je makar i prividno učinio nešto zlo. Oni koji su namjeravali da Ga osude, mogli su to samo tako što su našli lažne svjedoke protiv Njega. Petar kaže da On „grijeha ne učini i prevara se ne nađe u ustima njegovim“ (1. Pet 2,22). Pavao svjedoči da Krist „nije znao grijeha“ (2. Kor 5,21). Psalmista piše: „da razglase kako je čestit Gospod: on je stijena moja i na njemu nema nepravde.“ (Ps 92,15). Ivan kaže: „I znate: on se pojavi da grijehe naše uzme. A grijeha u njemu NEMA.“ (1. Jv 3,5). Krist ne može sam sebe da porekne, baš kao što nije mogao da kaže: „Ja nisam dobar.“ On jest i bio je apsolutno dobar, savršena dobrotá. Pošto nitko nije dobar osim Boga, a Krist je dobar, onda slijedi da je Krist Bog. To je bila istina koju je htio da približi bogatom mladiću.

To je bilo također ono čemu je učio svoje učenike. Kada je Filip molio Isusa: „Gospode, pokaži nam Oca, i nama je dovoljno“, Isus je odgovorio: „Toliko vremena sam s vama i nisi me upoznao, Filipe? Tko je vidio mene, vidio je Oca; kako onda govoriš: pokaži nam Oca?“ (Iv 14,8:9). To je isto tako jasno kao i riječi: „Ja i Otac jedno smo“ (Iv 10,30). Krist je bio, čak i ovdje među ljudima, toliko istiniti Bog, da je On, kad su ga molili da im pokaže Oca, mogao reći: Pogledajte mene. To nas ponovo podsjeća na izjavu koju je dao Otac kada je Prvorođenoga uveo u svijet: „I da mu se poklone svi anđeli Božji“ (Heb 1,6). Krist nije polagao pravo na obožavanje samo prije stvaranja svijeta, kada je dijelio slavu Očevu, nego su i u vrijeme kad se rodio kao dijete u Betlehemu, svi sveti anđeli dobili nalog da Mu se poklone.

Židovi nisu pogrešno razumjeli ono što je Isus rekao za sebe. Kada je izjavio da je On jedno sa Ocem, podigli su kamenje da Ga kamenuju. Na Njegovo pitanje za koje dobro djelo Ga kamenuju, odgovorili su: „Za dobro te djelo ne kamenujemo, nego za hulu; i jer se ti, koji si čovjek, PRAVIŠ BOGOM.«“ (Iv 10,33). Da je On zaista bio samo ono čime su Ga smatrali, tek običan čovjek, onda bi Njegove riječi zaista bile hula na Boga, ali On je bio Bog.

Krist je došao na ovaj svijet da otkrije ljudima Boga, kako bi oni mogli doći k Njemu. Zato i apostol kaže: „Jer Bog je bio u Kristu i pomirio svijet sa sobom“ (2. Kor 5,19).

Prilikom jedne rasprave kada su Židovi osporavali Isusovo božanstvo, On im reče: „Zaista, zaista, kažem vam, prije negoli Abraham bi, JA JESAM.“ (Ivan 8,58). Ovo još jednom pokazuje Njegovu identičnost sa Onim koji se otkrio Mojsiju u gorućem grmu, koji je svoje Ime objavio kao „JA SAM ONAJ KOJI JESAM“ (2. Moj 3,14).

Konačno, imamo i nadahnute riječi apostola Pavla u vezi sa Isusom Kristom. Prema njegovoj izjavi, bila je volja Očeva „da se u nj nastani SVA PUNINA“ (Kol 1,19), a zatim u sljedećem poglavlju otkriva kakva punina prebiva u Kristu: „Jer u njemu tjelesno prebiva SVA PUNINA BOŽANSTVA“ (Kol 2,9). Sve ove činjenice koja ukazuje na Kristovo Božanstvo koje je stekao rođenjem od Oca bit će nam još jasnija kada ga u sljedećem članku budemo promatrali kao STVORITELJA.

M.T.